

taler faktisk for, at vi skal have en effektiv og systematisk arbejdsmiljøindsats på virksomhederne, for det er jo dér, arbejdsskaderne sker.

Det var bl.a. i lyset af dette tal, altså de 60.000, at vi i foråret foreslog – og også fik flertal i Folketinget for – at stille krav om, at alle arbejdsgivere skal udarbejde en skriftlig arbejdspladsvurdering, men også at arbejdsgiverne har metodefrihed med hensyn til, hvordan man så i øvrigt gerne vil gøre det på den enkelte virksomhed, så det passer bedst muligt og mest hensigtsmæssigt ind i virksomhedens kultur.

Vi har jo også allerede i dag regler, der siger, at man skal lave en skriftlig arbejdspladsvurdering – og det er især de BST-pligtige virksomheder, som er omfattet af den bestemmelse – og derudover er der mange virksomheder, som frivilligt har valgt at skrive det ned, som de snakker med deres medarbejdere om, når de går rundt på virksomheden og mærker, hvordan temperaturen er i virksomheden, når det drejer sig om arbejdsmiljø.

Så den skriftlige arbejdspladsvurdering skal faktisk nok betragtes som en systematisering af det arbejde, der allerede i dag foregår efter de gældende regler, og der er mange virksomheder, der gør det, uden at de nødvendigvis er forpligtet til det.

Jeg synes, at kravet om en skriftlig arbejdspladsvurdering er et rigtigt og godt krav. Jeg ser ikke, at der er voldsomt store administrative konsekvenser ved det. Jeg ser det som et udtryk for en systematisering af arbejdsmiljøarbejdet.

Og virksomhedernes eget arbejdsmiljøarbejde er jo omdrejningspunktet i arbejdsmiljøindsatsen. Det er alle enige om, lige så vel som man også er enige om, at det er vigtigt at sikre, at virksomhederne får den nødvendige bistand til at sørge for, at arbejdsmiljøet er godt nok.

Derfor har jeg sådan set meget svært ved at forstå det her forslag, for det lægger jo op til, at virksomhederne ikke skal have sikkerhed for, at den BST-virksomhed, som de jo skal bruge i deres arbejdsmiljøarbejde, skal have en kvalitetssikring. Vi synes sådan set, at virksomhederne fortjener, at de bedriftssundhedstjenester, der skal yde service til virksomhederne, også er af en vis kvalitet.

Der er så også tale om en sænkning af grænsen for, hvornår sikkerhedsarbejdet skal organiseres, og om indførelse af et nyt grundmodul for nye medlemmer af sikkerhedsorganisationen.

Der synes jeg, at det forslag, som vi vedtog i foråret, er godt – også i den sammenhæng – for derved får flere virksomheder mulighed for at vælge sikkerhedsrepræsentanter, der så kan få en fornuftig uddannelse, og opbygge en sikkerhedsorganisation, der kan virke bedre. Det er faktisk noget, som ikke nødvendigvis er en belastning for virksomhederne – måske nok for de virksomheder, der definerer det gode arbejdsmiljø som et problem, men ikke for de virksomheder, der definerer arbejdsmiljøet som noget, der er godt, noget, som giver en fremtidssikring af deres virksomhed.

Ved de ændringer, vi vedtog i maj måned, har vi jo specielt lagt vægt på, at arbejdsmiljøarbejdet skulle tage sit udgangspunkt på brancheniveau. Og det er korrekt nok, at der er tale om en ny planprocedure med mål- og rammestyring, ligesom vi har på andre områder, hvad jeg synes er utrolig betydningsfuldt.

Jeg ved godt, at organisationerne – og det er jo mest Dansk Arbejdsgiverforening – har været imod det med mål- og rammestyningen, og jeg kan så forstå, at Venstre og De Konservative har taget Dansk Arbejdsgiverforenings synspunkt til sig i denne her sag. Det har man jo ikke gjort i sager, vi har behandlet tidligere i dag – for nu at tænke bare et par timer tilbage i debatten – men i denne her sag har man altså været bydreng for Dansk Arbejdsgiverforening på en – synes jeg en ret så ucharmerende måde.

For det, Arbejdsgiverforeningen jo siger omkring mål- og rammestyning, er, at jeg som arbejdsminister – med ansvar over for Folketingets beslutninger – alene har ansvar for de økonomiske midler, som bliver afsat via finansloven.

Men jeg har jo en klar forpligtelse til at angive retningslinjer for, hvad pengene skal bruges til. Der er jo ikke tale om, at man i det mål- og rammestyrede system vil blande sig i, hvad organisationerne i øvrigt selv har lyst til at lægge oveni. Der er tale om, hvorvidt penge afsat på finansloven bare skal gives til organisationerne uden mål og med, så man siger: Værsgo, her er 80 mio. kr., eller om man måske fra Folketingets side er lige så optaget af, at disse penge går til nogle af de arbejdsmiljøtiltag, som er vigtige og nødvendige.

Og det er heller ikke sådan, at planproceduren, som den nu lidt ufolkeligt kaldes, skal bruges på den måde, at arbejdsmarkedets parter og brancherne ikke skal være medinvolverede, skal komme med forslag. Kommer forslagene